

ΕΤΟΣ Ζ΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 341

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δ. 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἑσπερικὸν δρχμ.κί νύκτ 12, διά δὲ τὸ Ἐσπερικὸν 20.
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 18 Αὐγούστου 1885.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β΄. ΤΟΥ ΚΟΥ ΚΑΛΛΙΓΑ

Ἡμεῖς τὸ δικαιοκρῦσαμεν πρὸ πολλοῦ καὶ εἶπομεν· αὐτὰ τὰ σχέδια περὶ τῆς τομῆς διαφόρων ἰσθμῶν δὲν θὰ ἔχουσιν ἀγαθὸν ἀποτέλεσμα· ἰδίως ἡ μελετωμένη ἀποκοπὴ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Μαλάκας· εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἀσίαν θὰ φέρῃ γενικὴν ἀναστάτῳσιν εἰς τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν.

Καὶ ἰδοὺ τῷ ὄντι ἡ ἀναστάτῳσις καὶ ἡ ταραχὴ ἐπῆλθεν ἐπεκταθεῖσα καὶ μέχρι τοῦ στομάχου τῶν σοφῶν μας. Τὰ ἄνρ γίνονται κάτω καὶ τὰ κ ἄ τ ω ἄνω· εἰς τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο, τὸ καὶ μᾶλλον κινδυνώδες καὶ δυσάρεστον, πρωταγωνιστεῖ δυστυχῶς ἀπρίτινος χρόνου ὁ κ. Καλλιγᾶς.

Ἐν ἡμέραις καθ' ἃς ἐπιπολαῶσιν πυρετοὶ καὶ τύφος κοιλικῆς καὶ παντοίαι γαστρικαὶ διαταράξεις, ὁ σοφὸς καθηγητὴς τοῦ δικαίου βασανίζει τὸν νοῦν καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὰ ἐντόσθιά του εἰς τὸ ἰδιόρρυθμον εἶδος τῆς δημοσιογραφικῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἐπιστολογραφίας, ὅπερ αὐτὸς ἐνεκαίνισεν ἐπ' ἐσχάτων. Ἀπαντῶν εἰς ἑκαὶ ἐγγράφημεν περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐπεμψεν ἡμῖν ἐπιστολήν, ἣν δὲν ἔχομεν πῃ ἀκληρότητα νὰ δημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον· ἰσχυόμενοι τὴν παρελθούσαν εὐφυίαν καὶ εὐφροσύνην τοῦ γράψαντος ὡς καὶ τὰ σφοδρατικὰ νεύρα τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστών.

Διατὶ ὁ κ. Καλλιγᾶς νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὸν ἄχαριν αὐτὸν ἀγῶνα; Διατὶ νὰ μὴ ἀποχωρήσῃ τῆς παλαιέστρας ἀποῦ ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς καθέδρας τοῦ Πανεπιστημίου, ἀποῦ ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς πολιτικῆς καὶ ἀποῦ ἐν γενεὶ τὸ ἀποχωρεῖν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα φαίνεται ὅτι εἶνε εἰς αὐτὸν καὶ εὐφυΐα καὶ οἰκεία; Ὁ κ. Καλλιγᾶς κεντήται ἐπαρξέσθαι τὰ μέσα ὅπως ἐκπληρώσῃ τὸν γονιμοποιὸν προερισμὸν ὃν ἐξελέξατο κατὰ τὴν προσβυτικὴν τοῦ ἡλικίαν· Ὡς δὲ τῆς ἰδικῆς τοῦ θαλάμου τραπέζης ἀπέκτισεν ἐσχατῶς καὶ τὴν πλουσίαν· περισσεῖαν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Εἰς τὰ ἀγαθὰ τῶν δύο τούτων τραπέζων ἐντροφῶν ἠδύναται καλλιγᾶ νομίζομεν νὰ παράττῃ τῶν δημοσιογραφικῶν ἀγῶνων καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἀπόλαυ-

σιν τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς εὐμαρείας, ἔστω καὶ κατὰ τὴν ἐξήγησιν ἣν ἀποδίδει εἰς τὴν λέξιν ὁ κ. Σλήμαν.

Ἄλλως τε τί εἶδους ἀγῶν εἶναι ἐκεῖνος ὃν προτιμᾷ ὁ κ. Καλλιγᾶς; Ὁ σοφὸς πολιτικός, ἐπιστήμων καὶ οἰκονομολόγος δὲν συζητεῖ, ἀλλὰ βαρυνόμενος τὴν λεπτολόγον ἀνάλαβην καταφεύγει στερεοσώπως εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ μοναδικοῦ ἐξορκισμοῦ ἀντὶ ἀπαντήσεως καὶ ἀναφωνεῖ εἰς τοὺς ἀντιτάλους του· Ὑπαγε ὁ πῖ σ ω μου, Σατανᾶ!

Ἀφίνομεν τὴν φροντίδα εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ὡς ἀμέσως ἐνδιαφερομένην νὰ μαρμαρινήσῃ περὶ ἀπολυμάνσεως· ἴσως δὲ καὶ περὶ ἀπολυμάνσεως θὰ ἦτο ἐπίσης ἀνάγκη τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς καὶ ἐκ τῆς τελευταίας, ἣν παρελάβομεν διὰ σιδηρᾶς λαβίδος ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κομιστοῦ ἐκλέγομεν δύο μόνον περίκοπας, εἰς ἃς νομίζομεν ὅτι ὀφείλομεν, ὅχι ν' ἀπαντήσωμεν, ἀλλὰ νὰ παράσχωμεν ἐξηγήσεις τινὰς πρὸς τὸν ἐπιστέλλοντα.

Ἐν πρώτοις ἔχει τὴν καλωσύνην καὶ τὴν μακροθυμίαν νὰ μᾶς παραβάλλῃ πρὸς τὸν Ὁράτιον καὶ τὸν Ἰουβενάλην καὶ νὰ μᾶς δοῖσιν ὑπόδεστέρους. Ἀπαντῶμεν ὅτι οἱ καιροὶ ἀλλάζουν· et nos mutamur in illis, — τὰ Λατινικὰ ὤ· ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις. Οἱ Ῥωμαῖοι σατυρικοὶ εἶχον συγχρόνους μεγάλους ἄνδρας. Σήμερον ἐβραχύνθησαν κατὰ πολὺ τὰ ἀνστήματα καὶ ἐκ τῶν μεγαλειτέρων παρ' ἡμῖν μετὰ τῶν ἀνδρῶν θεωρεῖται ἀκόμη εἰς καὶ ὁ κ. Καλλιγᾶς, ὅστις τότε ἠδύνατο νὰ διαπρέψῃ μόνον ἴσως εἰς ἀγῶνά τινα μετὰ τῶν Πυγμαίων καὶ γεράνων, περὶ οὗ κάποιος ἔριξε ὁ Ἰουβενάλης. Ὁ πάλαι Μαικήνας καλεῖται σήμερον Σκούλνδης, εἰς τὴν σύγκλητον ἀνῆκε μέχρι τῆς χθὲς ὁ κ. Μανδῆλος, καὶ ἂν δὲν ἐπῆρχοντο μερικὰ δυσάρεστα γεγονότα θὰ προῦθιβάζετο εἰς τὸ ὑπατικὸν ἀξίωμα ὁ κ. Δερβιάνης. Ἀλλάζουν οἱ καιροὶ καὶ τὰ πρόσωπα καὶ πολλάκις μάλιστα δὲν χρειάζεται νὰ παρέλθωσιν αἰῶνες ὅπως ἐπέλθῃ παράδοξος μεταβολή. Πειστικὸν παράδειγμα περὶ τούτου δύναται ν' ἀνεῖρη ὁ κ. Καλλιγᾶς εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐδίδασκε μετὰ φήμης, τὸ Ῥωμαῖον δικαίον· τώρα, χωρὶς νὰ θέλῃ ἴσως, προσέθηκεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀνωτέρω δικαίου τὸ δεύτερον γράμμα τῆς ἀλφαβήτου.

Ἐπειτα ὁ κ. Καλλιγᾶς μᾶς ἐλέγχει διότι σατυρίζομεν καὶ γελοιογραφοῦμεν διαρκῶς, ἐκ μίσους κινούμενοι, ὅρι-

σμένα πρόσωπα. Ἄς ἐπιτρέψῃ ἡμῖν νὰ τῷ παρατηρήσωμεν ὅτι πολὺ κακὴν ἐνδούλευσιν προσφέρει εἰς τοὺς φίλους του ἀναμιγνύων τὰ πρόσωπά των εἰς τοιαύτην περίστασιν καὶ ἀναλαμβάνων τὴν ὑπεράσπισιν τῶν προσώπων τούτων ἐν ἡμέραις τόσον σφοδρᾶς τοῦ στομάχου του κρίσεως. Ἐὰν ἐπιθυμῇ ὁ κ. Καλλιγᾶς νὰ συζητήσωμεν καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἃς περιμένη νὰ παρέλθῃ ἡ κρίσις αὕτη, ὅτε ἴσως ἐπιτρέψῃ ἡ ἄλλη κρίσις, ἡ σώτεια τοῦ λογικοῦ. Τότε θὰ εἴμεθα πρόθυμοι ν' ἀναλάβωμεν πᾶσαν συζήτησιν, ἐν ἀτμοσφαίρᾳ δεόντως καθαρισμένην.

Ἄς φυλάξῃ λοιπὸν ἕως τότε τὸ ἄλλας τοῦ ὁ κ. Καλλιγᾶς, ἀκούμενος νῦν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἄλλου ἐκείνου συνωνύμου ὀρυκτοῦ τοῦ ἔχοντος ἱαματικὰς ιδιότητας. Τὸ ἄλλας εἶνε κτῆμα ἐπίζηλον καὶ πρέπει πολλὴ νὰ καταβάλληται φροντίς διὰ τὴν φύλαξιν του.

Ἐὰν τὸ ἄλλας μωρανθῇ, ἡρώτησέ ποτε ὁ Σωτήρ, τί γυνήσεται ; . . .

Οἱ ἀναγνώται εἶδον τί γίνεται ὅταν ἐπέλθῃ τὸ δυστύχημα τοῦτο· τὸ εἶδον ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ κ. Καλλιγᾶ.

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Κρυφά κρυφά, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, οὐδ' αὐτοὶ σχεδὸν οἱ ἐμπιστευμένοι του, μᾶς ἔφυγε καὶ ταξιδεύει ὁ κ. Τρικούπης !

Ἐφυγε προτιμήσας τὸ αὐστριακὸν ἀτμόπλοιο εἰς ἐνδειξιν ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν πολυθρύλητον ἐξωτερικὴν πολιτικὴν του καὶ εἰς τὰς πρὸς τὰ σχέδια τοῦ Καλινόχου συμπαιθείας του.

Κατ' ἀρχὰς μετέβη εἰς τὴν Κέρκυραν ὅπου «ταῖς πρεσβείαις τοῦ Θεοτόκη» ἐγένετο εἰς αὐτὸν ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ, καθὼς ἀναφέρει τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὰς ἀντιπολιτευομένας ἐφημερίδας τηλεγραφήματα. Καὶ τὸ πιστεύομεν· ὁ κ. Τρικούπης καθ' ἅπαν τὸ τριετὲς διάστημα τῆς διοικήσεώς του εἰργάζετο νὰ καταστήσῃ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν Κέρκυραν.

Ἐπειτα μετέβη εἰς Τεργέστην καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ αὐστριακοῦ ἐδάφους ἐγένετο αὐτῷ καὶ ἄλλη ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς παροικίας. Ἰδίως ἡγαλλίασεν ἡ Ἡμέρα, ἥτις τῷ προσέφερε στέφανον μετ' ἐπιγραφῆς : «Αὕτη ἡ Ἡμέρα ἂν ἐποίησεν ὁ Κύριος . . . Τρικούπης».

Ἀλλὰ μερικοὶ φίλοι καὶ ἐπιστήθιοι καὶ τμηματάρχαι καὶ ἐξ ἀπορρήτων ἔμειναν πολὺ παραπονεμένοι καὶ πρὸ πάντων ὁ κ. Δεμάθας, διότι ὁ ἀρχηγὸς ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ παραλάβῃ μαζί του τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς δυστυχίας ἃς διέρχονται τώρα τὰ τραπέζια καὶ αἱ ὑποδοχαὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπὴν θὰ ᾔσαν δι' αὐτοὺς ἀληθεὲς βάλσαμον παρηγορίας.

Καὶ ἐγένετο τὸ ἐπόμενον ἐπίγραμμα ὑπὸ τινος ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ κ. Τρικούπης :

Ἀναχωρεῖς κ' αὐτοῦ ποῦ τὰς ἐλπίζω

Πῶς θὰ περνᾷς ζωὴ βασιλική·

Μὰ ὅπου πᾶς φρικτὰ σὲ ἐξορκίζω

Νὰ μὴ ξεχνᾷς τὴν Ἐξεταστικὴν

Διὰ τί ὁμως ἀρά γε ἡ σοβαρωτάτη αὕτη ἀγγελία ἀνε-

γράφῃ ὡς εἰδησίδιον μονόστιχον, διαλανθάνων σχεδὸν τοῦ ἀναγνώστου τὴν προσοχὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀσημάντων μακρολόγων πληροφοσιῶν, λακωνικώτατον καὶ ἀπλούστατον; Ἐνομιζομεν ὅτι εἰς τὰς ἀγγελίας τῶν ἀποδράσων ἀφιερῶνται συνήθως καὶ ἀξίζει νὰ ἀφιερῶνται ὀλίγα περισσώτερα λέξεις.

Με ὅλην τῆς ὁμως τὴν βραχυλογίαν ἡ εἰδησις παρήγαγε τὴν ἐντύπωσιν ἥς ἦτο ἀξία καὶ πολλὴν διήγειρεν ἰδίως τὴν περιέργειαν ἡ διεύθυνσις ἣν ἔλαβεν ὁ ἀποδράς. Καὶ πολλοὶ ἐζητοῦν τὸ πρᾶγμα λέγοντες ὅτι ὅπως ἡ βέβαιος διὰ μέλλοντας καιροὺς καὶ μὴ προλήφθῃ ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ὡς τῷ συνέβη πρό τινος, μεταβίνει ἵνα συμπληρώσῃ τὰς βάσεις τῆς πρὸς τὴν Αὐστρίαν ἀπὸ τῆς διοικήσεώς του ἐπιχειρηθείσης πρᾶσεγγίσεως.

Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης πιστεύομεν ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν τὰς ἀσφαλεστέρας πληροφορίας. Ὁ κ. Τρικούπης, ὡς ἐμάθομεν, ἀπέρχεται ὅπως μελετήσῃ τὸν ὄργανισμὸν τῆς δεσποτικῆς καίσαροβασίλικης ἐξουσίας τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας, πρὸς ἣν ὅτε ἦν ἐν τῇ ἀρχῇ τόσῃ ἐμπράκτως ἐξεδήλωσεν ἀγάπην καὶ τόσας τάσεις πρὸς μεταφύτευσιν τῆς ἐδῶ.

Μετὰ τὸν ὄμιλον τῶν Ἑρετῶν συνέστη ἐν Ἀθήναις καὶ ὄμιλος ὀπλομαχητικὸς. Λέγεται ὅτι θὰ συστηθῇ καὶ ἰδιαιτέρον τμῆμα αὐτοῦ, τὸ ξυλομαχητικόν, τὸ ὁποῖον θ' ἀποτελέσωσιν ἀποκλειστικῶς οἱ βουλευταὶ οἱ θέλοντες νὰ ἐξασηκωθῶσιν εἰς τὰς κοινοβουλευτικὰς συζητήσεις.

Ὡς κύριος λόγος τῆς αἰφνιδίου ἀναχωρήσεως τοῦ κ. Τρικούπης λέγεται ἡ ὑδροφοβία τῆς Ὠρέας, ἥτις κατ' αὐτὰς ἔλαβεν ἐπικινδύνους διαστάσεις. Οἱ στοιχειοθετοὶ πλύνονται καλῶς με φανικὸν ὀξύ πρὶν ἐγγίσωσι τὰ χειρόγραφα, οἱ δὲ συνδρομηταὶ ἀποπέμπουσι μετὰ φόβου τοὺς διανομεῖς.

Ἐπίσης παράδοξον εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ ἡ νηστεία καὶ ἡ στέρησις ἐπέφερον εἰς τὸν συντάκτην ἐνός τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων γαλλικῶν φύλλων, συνειθισμένου νὰ ζῇ ἐκ τῆς πλουσίας ἐλεημασύνης τοῦ κεντρικοῦ ταμείου. Ἀδιακόπως φαντάζεται ὅτι βλέπει κλέπτας καὶ ληστὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ καταγγέλλει αὐτοὺς εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀλλὰ ποῖος τὸν πιστεύει; Εἶνε γνωστὴ παντοῦ ἡ ἐλληνικὴ παροιμία ἡ λέγουσα ὅτι : φωνάζει ὁ . . . κ. Σαβῆνης διὰ νὰ φύγῃ ὁ νοικοκύρης. . .

Εἰς τὸ Γκαζοχώρι, τὰ Πετράλωνα κλπ. κλπ. μεμολυσμένα μέρη προσετέθη τώρα καὶ τὸ Χαλάνδρι καὶ ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν κ. Παπαμιχαλοπούλου, — ἀμαρτίας πελναριθμούς διὰ τὰς ὁποίας ἀκόμη δὲν ἔλαβεν ἀφεσιν, — ὅστις ἀαγκάζεται νὰ κατατρίβῃ τὰς πολυτίμους του ὥρας εἰς τοιοῦτου εἶδους ἀσχολίας καὶ ν' ἀφυπνίζεται τὴν νύκτα ὑπὸ πεζῶν ἀγγελιαφόρων, ἐνῶ ὀνειρεύεται ἡδύτατα τίνι τρόπῳ νὰ ἐπαυξήσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος.